

SZILÁRDITSUK MEG AZ ANYAGI FEGYELMET A CSAPATGYAKORLATOK SIKERE ÉRDEKÉBEN

Ha azt a kérdést akarjuk taglalni, hogy hogyan tudja a htp. pk. az anyagi fegyelmet a'akulatainál megszilárdítani, önként adódik az a tétel, hogy:

az anyagi fegyelem nem önmagában álló valami, hanem szorosan felzárkózott kísérője a személyi állomány fegyelmi helyzetének, mondhatni azt is, hogy a csapatnál meglévő, vagy nem meglévő vasfegyelem hú tükörképe.

Annál a csapatnál ugyanis, ahol a parancsnok kemény, de igazságot osztó keze minden rajig elér, hol a politikai tiszt megadja a parancsnoknak a honvédek politikai nevelése kapcsán a kellő politikai alátámasztást, ott az anyagi fegyelem sem fog hátrányt szenvedni.

A dicsőséges Vörös Hadsereg szolgálati szabályzatának tapasztalatai alapján készült szolgálati szabályzatunk minden parancsnok, illetve szolgálati ág vezetőjének egyéb kötetmei mellett erősen kihangsúlyozza azok felelősségét az anyagi rend és fegyelem kapcsán. Az anyagi rend és fegyelem megalapozása tekintetében a parancsnokok (htp. pk., anyagnem felelősök) nincsenek magukra hagyatva.

A mult átkos gh.-főnöki beosztásában volt tiszt, mindenért felelős volt, ami csak anyagi vonatkozású ügy volt. A „gh” tehát természetesen nem tudott eleget tenni a sokféle ágazó anyagi kötelességének, s különösen ha a gh.-főnök még egy kissé „hanyag Ur” volt, akkor hamarosan előtérbe kerültek a bajok. A modern szervezés szerint a htp. pk. a pk. anyagi helyettese, kinek munkáját erősen megkönnyíti a politikai tisztek által végzett politikai munka.

Ezenkívül természetesen mindig és mindenkor kérni kell a htp. pk.-nak az illetékes pártszervezet vezetőségének támogatását. E hármasság együtt-hatás: kemény pk., politikai megalapozottság és a pártszervezet segítsége feltétlen oda kell hasson, hogy az egyszerű vasfegyelem mellett az anyagi fegyelem is megszülessék. Ime, a gyakorlati élet példái:

Az egyik alakulatnál szolgáló htp. pk. igen pontos, lelkiismeretes ember. Modern szabályzataink tanulmányozásában, a bennük foglalt elvek elsajátításában járt elől. Igyekezett alárendeltjeit arra nevelni, hogy az anyagi fegyelem az alakulatnál megszilárduljon. Igen! Megszilárduljon, mert az illető alakulatnál nem volt meg az előírt anyagi rend és fegyelem. A honvédek lábáról leszakadt a rövidszárú csizma, de nem került idejében a cipésműhelybe javításba.

Hogy-hogy nem, egyszercsak felbúrjanzott az, hogy a szakácsok, küldöncök és általában a törzs beosztottjai kiváló kimenőruhával rendelkeztek, míg a honvédek, akik a kivonuló állományhoz tartoztak, igen gyenge minőségű, sokszor a gyakorló értéket alig meghaladó ruházatban járnak.

Ezeket, s az egyéb kirívó hibákat jól látta a ruházati szolgálatvezető, de jól látta a htp. pk. is. Sokáig töprengett azon „mégis meg kellene mondani Jóskának (a ruházati szolgálatvezető), hogy csináljon rendet az alosztálynál”. Persze, mikor történjek ez meg?

Jóska mindig panaszkodik, hogy olyan sok munkája van, no meg a szolgálati elfoglaltságon kívül pártmunkát is végez. No, majd holnap szólok neki, s a holnapból holnapután lett. Telt-múlt az idő és az anyagi fegyelem csak romlott, nem volt, aki a lecsúszott gyeplőt a kezébe vegye.

Magasabb parancsnokság ruházati szolgálatvezetője ellenőrzést tartott az ezrednél. Kiderült, hogy a kiadott szabványos tábori takarók az utolsó harmadrészükben el vannak kopva, ki vannak szakadva. Nem kellett hosszú kérdezősködés, kiderült, hogy a bajtársak csizmásan pihennek le szabad idejükben ágyaikra és mikor átfordulnak szunyókálás közben a másik oldalukra, a csizma sarka „kigyöngíti” a takarót. A kár az alosztálynál legalább 3000 forint.

A példákat még folytatni lehetne: a hadtápparancsnok gyöngökező, álbajtársiasságból nem irányítja erélyesen az alárendelt szolgálatvezetőket, a vezetés kiesik kezéből, az anyagi fegyelem meglazul.

Természetesen a helyes eljárás itt az lett volna, hogy az alosztályoknál gyakori ellenőrzéseket kellett volna tartani a hadtápparancsnoknak. A felfedezett rendellenességeket jegyzőkönyvszerűen pontosan fel kellett volna jegyezni, majd a helyes anyagkezelésre oktatólagosan rá kellett volna mutatni.

E ténykedésekkel azonban a dolog még megközelítőleg sem lett elintézve.

Elő kell venni ilyenkor a határidőnaplót és bejegyezni: 6313. sz. alakulatnál 1950 VI. 9—11 közti időben ellenőrizni a rövidszárú csizmák állapotát. *Tehát újból ellenőrző terminust kell kitűzni.*

Az ellenőrzést oktatólagosan kell megtartani, azonban amikor az oktatásnak nincs foganatja és az anyagi fegyelem nem mutat pozitív szilárdulást — elő kell venni a Szolgálati Szabályzatot és nem kell visszariadni a fenytéstől sem.

Természetesen e téren sem kell ajtóstul a házba rohanni, hanem a fenytést az elkövetett mulasztás arányában kell kiszabni.

A fenytés kihirdetését ismételten fel kell arra használni, hogy a többi bajtársak értelmére hatva megértsék, hogy a honvédségben az anyagi rend a vasfegyelemtől elválaszthatatlan.

Természetesen nem szabad megfélemlíteni arról sem, hogy a Szolgálati Szabályzat tág teret nyújt a dícséretek osztására is, amely ismét igen nevelő hatást gyakorol a nagy összességre.

A kérdést gyakorlatilag abból a szempontból kell vizsgálni, hogy a politikai nevelés és a politikai tisztek nevelőmunkája milyen hatással van az anyagi fegyelem megalapozásában.

Az egyik vidéki alakulatnál furcsa tünet ütötte fel a fejét: a rövidszárú csizmák orra idő előtt elkopott, kilyukadt, sőt nem egyszer az egész első rész talprésze levált.

A hadtápparancsnok „magánnyomozást” indított.

A nyomozás eredményeképpen kiderült, hogy néhány pajkos bajtárs kezdeményezéséből elharapódzott az a rossz szokás a bajtársak között, hogy az előttük heverő kövekbe belerúgtak, a kövekkel futballoznak. A hadtápparancsnok a kérdés megrendszabályozása kapcsán erélyes intézkedéseket tett, de nem mulasztotta el, igen helyesen, felkérni az alakulat politikai tisztjét, hogy ő tartson a bajtársaknak a „körugdalás” megszüntetésére irányuló előadást.

A politikai tiszt bajtárs kifejtette a bajtársak előtt, hogy a csizma a nép vagyona, azt dolgozó népünk verejtékes munkája árán kapják meg a bajtársak, azért, hogy a katonai kiképzésük segítője legyen. Kifejtette, hogy aki

bármiképpen rongálja katonai felszerelését, az nem lehet jó magyar ember, hanem áruló, mert hazájának ellenségeit segíti. Az oktatás alkalmával elhangzottakat a bajtársak még sokáig az oktatás megtörténte után is tárgyalták maguk között. A kommunisták elhatározták, hogy nemcsak erről a rossz szokásáról szoktatják le a bajtársakat, hanem az anyagi rend megalapozásában a jövőben fokozottan előljárnak.

És mi történt? Rövid időn belül az oktatás hasonló mederben megismétlődött. A bajtársak megértették az anyagkímélés országos viszonylatban jelentőségét és az anyagi fegyelem dicséretreméltóvá fejlődött ki.

A pártszervezetek hathatós közreműködését példázza az alábbi eset:

Egyik alakulatunknál a honvédek állandó — valljuk meg jogos — panasszal éltek a kenyér minősége miatt.

A kenyér tapadós, ragadós volt, a tapadós bél sokszor elvált a héjától. Külsejét tekintve, a kenyér egyébként kifogástalanul nézett ki és az átvételnél eszközölt próbavágások éppúgy, mint a „mintakenyér” kifogástalan minőséget mutatott.

A hadtápparancsnok először saját hatáskörében kísérelte meg a kérdés elintézését. Bizottságot alakított, mely megjelent több ízben rendszertelenül a kenyérgyárban és ellenőrzést tartott úgy az üzemben, mint a kenyérraktárakban.

Az ellenőrzések során kiderült, hogy rendszerint a Juhász-csoportnál van baj, ennél a csoportnál a kenyértermés terén az alábbi hibák mutatkoznak:

- a) kevés volt rendszerint a kovászolás,
- b) a tésztát nem dolgozták jól ki,
- c) a kisütött kenyérsütetet kilapátolásánál nem eszközölte az előírásos „kopogtatás” ellenőrzést (ez abból áll, hogy a lapáttal kiszedett kenyeret a kiszedést végző megkopogtatja, hogy kellőképpen kisült-e a kenyér).

Természetesen legelőször csak egyik-másik tényező állott fenn, ami azonban elég volt ahhoz, hogy 5—600 kenyér közé 20—30 elrontott kenyér kerüljön.

A bizottság rámutatott a hibákra. Az ígéretet a kenyér minőségének megjavítására megkapta, és ezzel, mint aki jól végezte dolgát, elment. 3—4 napig a kenyér minősége kifogástalan volt. Utána megint kezdett szorványosan előfordulni a sületlen, keletlen, elváló héjú kenyér. A hadtápparancsnok most már hathatósabb eszközökhöz nyult. Felkereste az alapszerv pártbizottságát és elmondotta neki töviről-hegyire az esetet.

A párttitkár az ügyet magáévá tette és elhatározták, hogy másnap együttesen kimennek a kenyérgyárba.

Ugy is történt. Beszéltek az üzemvezetővel, párttitkárral, a sütési szakértővel és a bizalmival.

A beszélgetés során kitűnt, hogy a Juhász-csoport tagjainak zöme nem viszonylik kellőképpen a Párthoz.

Politikai fejlődésükben elmaradtak. Taggyűlésre, pártnapokra ritkán járnak, munkafegyelmük laza.

Mi volt itten a teendő?

Meg kellett szilárdítani a politikai felvilágosítómunkát. Az üzemben a munkafegyelmet, továbbá taggyűlés elé vitték a kérdést, itt a kritika, önkritika építő eszközével tárgyalták meg a dolgot. Eredmény? Kifogástalan kenyér, megelégedett honvédek, jó és szervezett munkamódszer a kenyérgyárban.

A fenti példák arra figyelmeztetnek, hogy a hadtáparancsnok a felé tornyosuló nehezebb kérdésekben ne érezze magát egyedül. Legyen áthatva attól az érzéstől, hogy a néphadsereg parancsnoka és ő egy célért dolgoznak, és így felelősségteljes munkájában vegye igénybe a parancsnoki, politikai tisztvi vonalat, és a Párt támogatását.

De az igazi fegyelem megalakításához elengedhetetlenül szükséges az, hogy biztosítsuk az alakulat részére az anyagi feltételeket is. Az anyagi fegyelem folyamatos megteremtéséért a hadtáparancsnok és rajta keresztül az egyes szolgálati ágak vezetői is felelősek.

Az ő aktivitásukon múlik az, hogy a kiképzés által sokszor erősen lekötött parancsnokok figyelmét felhívják az anyagi rend megteremtésével kapcsolatos kötelemeinek teljesítésére.

Fel kell hívni a parancsnokok figyelmét arra, hogy a honvédek vasfegyelmének kinevelése és az anyagi fegyelem megteremtése is az állandó ellenőrzésen múlik. Természetesen ellenőrző kötelemével csak az tud élni, aki mint parancsnok a reábízott anyag mineműségével, kezelésének, raktározásának és használatának módjával teljesen tisztában van. Ezért az anyaggal kapcsolatosan állandóan nevelőjellegű, politikailag alátámasztott ismeretet, tudást szélesítő előadásokat kell tartani és az ennek ellenére előforduló anyagi fegyelmetlenségeket a kellő szigorral, de mindig nevelőhatással meg kell torolni. Ha mármint a hadtáparancsnok a fentebb vázolt módon kellőképpen átérzi hivatása súlyát, akkor a parancsnoki, politikai és pártvonallal szorosán együttműködnek.

Ez az együttműködés pedig igenis képes egészséges szellemet, vasfegyelmet és anyagi rendet teremteni a honvédség alakulatainál.

Szakadatlanul erősíteni kell a vasfegyelmet, a legszigorúbb rendet és egyéni vezetést hadseregünkben, tökéletesíteni csapataink harci kiképzését

SZTÁLIN